

to Brødre ved hinandens Side ind igennem Hovedgaden.

Synet af Barndomsbyen gjorde ikke nogetsomhelst Indtryk paa Per. Med sine smalle og krogede Gader, sine eet-, højst to-stokværks Huse og med sin Uendelighed af Rendestensbrædter forekom den ham blot saa komisk legetøjsagtig; og han kom til at smile ved pludselig at mindes, hvorledes det engang havde været hans Ærgerrigheds Drøm at blive den fejrede Matador i denne Ravnekrog, der havde været Vidne til hans Fornedrelse. Det var gaaet ham med Byen ganske som med Familie-hjemmet: den var i Aarenes Løb gleden ud af hans Liv, var sunken ned under hans Horisont. Han havde endog ment, at han slet ikke længer huskede den, saa lidt havde den i de senere Aar beskæftiget ham.

Alligevel genkendte han nu næsten hvert Menneske, de mødte. Ethvert af de smaa, teglhængte Huse med de oljemalede Façader og Gadespejlene foran Dagligstuevinduet, hvert Navn over Butiksdørene, hvert Lavgsskilt udenpaa Murene kaldte et eller andet Stykke Fortid tilbage i hans Erindring. Da de kom forbi Latinskolen, der vendte en bred Gavl ud mod Gaden, havde Disciplene just deres Frikvarter, og ud over den lave, røde Mur, som indhegnede Legepladsen, væltede den kaotiske Skoledrengelarm, i hvilken hans egen Stemme havde lydt for ikke mere end godt seks Aar